

ספר עיריין קדישין תניינא

הוספות והשלמות לעירין קדישין קמא מה שחבר זה גילה זה דברים יקרים, העומדים ברומו של עולם, על פסוקי התורה מסודרים, וכמה לקומים יקרים, בקדושה ובטהרה המה נאמרים, כתבנית העירין קדישין קמא אשר ילאו מסוב ממלל כרבין האשל הגדול אשר ברמה, עיר וקדיש מן שמיא גחית היה הרב הקדוש והטהור אשר האיר בקדושתו בכל העולם בזינא עילאה וייקרא, עמודא דנהורא, רב רבנן וחכם הרזים, מר החסידים ועמרת הגדילים, אספקלריא המאירה דין גליא ריח עמיקא ועמירא, ראש גולת אריאל הנערץ והנקדש בחוך רבבות אלפי ישראל ושמנו הטוב הולך מסוף העולם ועד סופו חוטר מגזע אבני שיש מסור מרנא ורננא כר ישראל זלוקלהיה מרוזין כבנימ אשר אחיב תקע אהלו ומקום קדשו נקיק סאדינארי ושם חלקת מחוקק ססון בהרב הקדוש אור העולם מויה שרום שכנה ייע מפאהרעבוסט בהרב הקדוש והטהור הדמי לבר אלהין מויה אברהם המראה ייע בן רבינו הגדול תנא דאורייתא רבן של ישראל המגיד הגדול ממעוריעט מויה רוב בער ייע אשר יק מים על ידי רבינו הצעשיט הקדוש זייע ועכיי וגם נספח לחיבורי טהרה מה שמואתי מחברת עוד בהכתבי הקודש הללו מכתב מהתנא אלקי רי ירחנן בן זבאי ומכתב מה שמואל בכנסי ההיק מדרייש מאוסטרפארי :

הובא לביה"ד בהוצאת המעתיק והמסדר הרב רי מאיר הרוי ראביץ מראמפארי חסן נכד ההיק רי מאיר מפרימישראל זייע ועכיי :

בארטפעלד בשנת תרס"ז לפ"ק.

ברפוס הרבני וכו' מויה יוסף מאיר ברייער ניי

הוציא והדפיס לינוטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ד

אמר המעתיק והמסדר והמביא לבהד"פ.

עתה אחס צרכי ד' אליכם אישים אקרא הנח אני כותן לפניכם היס צרכי
 גוש חס להציל צרכי אל תך צרכי משכו וקחו לכם את הספר
 "עירי קדישין" הנח להו והסענני בדשן כפטיכם אשר יגעתי ומלאתי וקדתי
 והעתקתי וכתתי קודש אשר יש הנה יד' ומקם קדוש יהלכין ומלך מים חיים
 דברים יקרים ומשמחים את הלז המומעים הנלמדים בקדושה וצטטתם אשר
 יל'ו מפיס ומלל וצרכין האי הנח ללקי קודש הקדשים ומלך וצרכי כר
ישראל ומרזין כ"ע אשר שמי העצ הילך מסיף עולם עד סופי והנה לקבל
 הסכומה על כפר זה כחק הניהן לקפנים הדשים לא הרהצת ע"ז כנפסי כי
 אמרתי פן לי"י חילת כפוגם ככזיל רצונו ז"ע כי מי חרש אשר לא נאמע
 מפרשת גדולת האי אולנת וצרכי ותקופת דרישא העל עד ליה שמיא כתיבא
 "בעירי קדישין" קמא והמחבר הקדוש האלה ימליץ עוז צעדינו וזכתי העוז
 יעמוד לנו ולזרענו עד צא גואל לדקנו לעיר קדשנו לכיי

כ"ד עבר לעברי ד'.

והנה צדיקן השנה גבול צדקה אני צאלה כי שארית ישראל לא יעשה עולה
 חלילה כי כבר אנו מוחזרים ע"ז עפ"י דהס"ק ומלכותא דארעא בעין
 מלכותא דרקיע וכל אדם יוכל לאקור את שלו על אחריס וחלילה לשום אדם
 צעולם כן צמדינה זו או צמדינה החרת כהדפיס את הספר הלו צלתי רשיתי
 והסכמתי או צאי כחי ולהשמיעים יונעם ותצא עליהם צרכי עוז :

בראשית

תניינא

פתח

עיריין קדישיין

זריאה הולכך לצוא לידי למוס וכינוי
 וזה פירש הפסוק זריאית זריא
 חלקים אימת זא לידי למוס הנקרא
 חלקים את השמים ואת הארץ כשזאו
 לידי זריאה שהיא השמים וסארץ וכל
 חסר זחס נק לדיק זן לדיק שזעהר
 ונקדש שזערו וגיפו למשוך לו חיות
 פנימיות אין סוף ז"ה לדיק כזה יכול
 להעלות כשמות ישראל למקור שזעס
 וזהו פי' הפסוק ארס כי יקריז
 זכס קרזן נדי ארס גינטי ז"ה
 שזוא פנימיות אין סוף ז"ה אש
 זמשך חיות ופנימיות אין סוף ז"ה
 שנקרא ז"ה אזי יכול לקרז כשמות
 ישראל למקור שזעס נדי וזהו פירוש
 הפסוק זעהלותך את הנכות כר די
 כשמות מדס אימת יכול להעלות כר די
 אל מול פני הזנורה אש ים חיות
 זשני הזנורה אוחיות כ"ר ז"ה ולכן
 חלדיקים הקדמויים לא הי' להם שום
 התכוועת זשעת התפילה ולא הי'
 זניחיס

הרב הקדוש זלנה"ה , זריאית
 זריא חלקס את השמים
 ואת הארץ הקצ"ה הוא כשמות של
 העלמות יחסורה היא היות של
 העולמות וישראל היא כפש של
 העולמות וכל ידי הזמלע שהיא
 החרה הקדשה שהיא זחינות רוח
 כשמה התחזרות והחקשרות זין ישראל
 לחזיהם כשמים וזהו איייתא וקצ"ה
 וישראל חל אינן וזשעת זה קודם
 זריאת האדם לא הי' וני לקבל עליו
 עול ולכות שמים כדכתיב וחדס אין
 לעזוד את האדמה וכאמר ורוח
 חלקים זרחפה על פני המים כי לא
 הי' לה על זי להיות זמולע
 וסיקור :

בראשית זריא חלקים את
 השמים ואת הארץ
 קודם זריאת העולם לא הי' שום
 כיני ולמוס נק הי' להם חיות
 פנימיות אין סוף נק אחר שזאו לידי

מאמינים כי זה העשיות המלוה הוא
כח המבואר ב"ה וע"כ ה"י יכולים
לעשות המלוה וד"ל †

מאמינים קפריס כי ה"י ממשכין חיות
מפכיותו אין סוף ב"ה וה"י ציטל
החיות שלהם אך פליאה האך ה"י
עושין מלות בגשמות והחיות כי ה"י

פרשת לך

בעלמך מלך איברים הנאים מחמת
שלא נסתנה בשעת הסכנה ולא
מלך שמוע של חסד ועוך עליך
וד"ל †

והאמין ב"ד ויחשבה לו לדקה
ואמר היא זללה"ה כי
בכל המלות שאדם עושה הקדים לו
הסו"ת כמו שכחוב וי יקדומו
ואשלב וי עשה לילית עד שלא
נחתי לו עליה וכו' רק איזה מלוה
יוכל להיות בלי אקדימוי ודי היא
מלות המוכה ד' כמו לדקה אשר
עשיר כותן לעני בלי שום דבר
ועש רק בחנם על זה אמר הכחוב
והאמין ד' ויחשבה לו הממוכה
שלו ללדקה כמו שעשיר כותן לעני
בלי שום דבר רק בעלמו בלי
שום אקדימוי כך הממוכה שלו היתה
בלי שום אקדימוי †

עתה ידעתי כי אשה יפה מראה
את וכו' ודייק תיבת עתה
והיבת את ואמר הוא ז"ל כי יש
שני מיני יופי בעולם האחד שהיא
בעלמה יפ"ה מלך איברי הנאים
והיפ"ה וה"ב שהוא בעלמה אינה
יפ"ה רק שמוע של חסד ועוך עליי
וכמו שאמרו חז"ל אסתר יקקה
היתה ללא שמוע של חסד ועוך
עליי וכראה הסילוק בין שני מיני
היופי האלה שזו שהיא בעלמה יפה
מלך איברי הנאים כח"ל היא המיד
ציפ"ה ואפי' בלוחו זמן שיש סכנה
ציפ"ה . וזו שמלך עלמה אינה יפה
ללא שמוע של חסד ועוך עליי א"כ
במקום שיש סכנה כשהיא ציפ"ה
הקצ"ה וקלק שמוע של חסד מוכה
בכדי שלא תהי' בסכנה וזה פי'
הפסוק עתה ידעתי פי' כשהתה
בסכנה ידעתי כי יפה מראה את

פרשת וירא

הצחירה שלו ואמר זה על הלדיקים
 שבזמנינו הלדיק סקטן יוכל ג"כ
 לעשות מופת כמו הלדיק הגדול
 האמיתי והוא כדי שלא ידעו מי הוא
 הלדיק האמיתי אך בדעתך הצקס לך
 לדיק האמיתי ע"י הצחירה שלך וד"ל:
אמרן חז"ל על פסוק ואברהם
 סי' יסי' לגוי גדול ונכאן
 זכר לדיק לצרכה ולהיפך על רשעים
 שם רשעים ירקצ דקדק הרצ ז"ל
 למה אלל צרכות לדיק אמרו זכר
 ואלל רשעים אמרו שם ואמר הוא
 ז"ל כי הענין הוא מוזכר ע"י האמר
 בהקדמת הזוה"ק דרבא חמשאה זכרו
 עם וסי' רנ"ח עשה . שמי עם י"ה
 פס"ה ל"ה וביאור הדברים הוא
 לדיק לא כאמר על מי שמומר את
 עלמו מלעצור על מלות ל"ת בלצד
 רק כ"א על מי שמומר לקיים
 הרמ"ה מלות עשה ג"כ כתיקונו וכן
 הואר רשע מכנין על מי שעובר על
 ל"ה ח"ו ועל זה אמר זכר ללדיקים
 שמקיימין גם העשין הרומזים בזכר
 ושם רשעים שאינם זמירים בל"ת
 הרמזים צמתי וד"ל :

ןר' פקד את פרה כאשר אמר
 במדש כמה עקרות נפקדו בו
 ציוס ושומה גדולה היחה צעולם
 והקסה הוא ז"ל מה שומה היחה
 ציוס זה שרצה עקרות נפקדו בו
 ציוס עם פרה הלא צעה שהוא לא
 סי' עוד יהודים צעולם אלל אברהם
 ושאר העולם סי' כולם נכרים ולא
 סי' לריך לסיח כל כך שומה צעולם
 כי נולדו עוד גויס רצים צעולם
 ואמר הוא זללה"ה כי הקצ"ה רלה
 פיה"ה הצחירה אז ציד האדם לצחור
 לו אלקי אשר יועצ צעיניו כאשר
 סי' באברהם אע"ה שצחר לו די
 ללדיקים אם כן כשהפקוד פרה
 בעלמה הלא אז כולם ידעו שאלוקי
 אברהם אמת והוא אחד ושמו אחד
 והוא מנהיג וזכר העולם ולא יסי'
 מלל הצחירה צידם רק מומת מופת
 מה עשה הקצ"ה הפקיד בו ציוס
 עוד לעקרות אחרות ג"כ כדי פיה"ה
 להם אלקית הרצה כדי שלא ידעו
 מי הוא אלקים אמת מלל ראי' ומופת
 רק פיה"ה הצחירה צידם לבקש לו
 אלקי לאשר יספון ויועצ צעיניו מלל

פרשת חי' שרה

אדוכי והקסה הוא ז"ל אחד וכי דרכה
 של רצקה לשחול על כל מי שחפגע
 וסז

חי' האיש הלז הסולך צעדה
 לקראתינו ויאמר העבד הוא

בגמתי בן והקטטה הוא ז"ל איך יוכל להיות שני הפכים בנפש אחד אם בן אינו צה יחס צה אינו בן וחינוך היה ז"ל שאינו ואילו דברי אלקים חיים כי ידוע וכן הוא האותה כי בחינות דכר הוא בחינות נשפיע יבחינה נקבל היא צחי מקבל ואיתא בזה"ק כי יש לדיק עליון והיא צחי דכר צחי נשפיע ויש לדיק התחשוון צחינות נוקצה צחי מקבל והלדיק העליון נשפיע להלדיק התחשוון ודורו על הצרכים אצוי ע"ה לא ה"י שום לדיק לקבל השפעתו [כי ה"י לך עליון] וה"י בחרת לא להיות צחינות נשפיע וגם צחינות נקבל הכל נעשה על ידי ולא מצינו כי ה"י צחינות בן וצחינות צה וד"ל :

וה"י נהם זה שהספיד לה העבד הוא אדוני וכי ילחק אדוני ה"י הלא הצרכים ה"י אדוני אצל ידוע כי ילחק ה"י נדה בצורה ובאשר נאחה הלדיקה הנדה בצורה של ילחק כחצלה נאוד אצל זאה ידעה כי יסתחא ים איש גדול נאוד נודות החקר שינחוק נדה הבצורה ולולא זאה אין העולם מחקיים לזיה טאלה מי אשע הלזה היינו נודתי של חקר להנחיק נדה הסולך לקראתינו שה"י ילחק נדה הבצורה והספיד העבד ה"י אדוני ה"י הצרכים שה"י נדה החקר וד"ל :
ךד' צירך אה הצרכים בכל צגמאח ים פלוגתא חד נאור צה ה"י לו לצרכים אצוי ובכל שום נוד נאור בן ה"י לו לצרכים אצוי ובכל

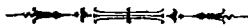
פרשת תולדות

כל יולאי ירך יעקב טטים ושם ס"י והמ"ב עולה רנ"ח אצל אלל נשמה רציו ע"ה כחוצ ויתן על פניו נקו"ה ה"י של ילחק ס"י של יעקב ה"י של אצמס וסבן :
ואלה תולדות ילחק בן הצרכים כחיצ הנש"ל נפחד עמו נשמה שלום צמרותיו האשל נקרא חקר נפחד נקרא בצורה ועי"ז נשמה שלום צמרותיו

איתא צוה"ק נשמה שקול כנגד האצות כי כחיצ אלל האצות שקדשו כל סמ"ח אצרים כילד אלל הצרכים אחר סג"ה סף לו ה"י הצרכים צביוי רנ"ח ילחק צביוי ר"ה חקר ה"י אצל לאחר טכחוצ ויה"י ילחק בן ארצניים שמה צקחחו את רצקה ר"ח וארצניים היא רנ"ח יעקב צביוי ספ"ב נחקר ס"ו ולאחר טכחוצ ויה"י

גהיה זה רק שיחכלל בגזרות לבן
 כחוצ ויפיל אברהם על פניו וילחק .
 נחביל בצמינת ילחק אצל על שרה
 הקפיה השי"ה ואמר למה זה לחקם
 שרה דהוא עלמה צמינות ויקצא
 ולמה לת עוד צמינה זו . והסתהגת
 העולם היא ג"כ כך כשתהגת העולם
 בחקד כת צאשכי אדם מפחד תו 7
 וכשתהגת צדין לריבין להאמין שי"ה
 עוז טכך היא תויה הגזרות מחקדים
 והחקדים מגזרות וכעת צודאי הקציה
 מנהיג הכולס צדיקים ולריבין להאמין
 שצודאי ישי" טוב ויהי הסולה
 רחמים אמון כן י"ר †

צמחויי טייבו הילדה שמשיהם
 רחמים צזה העולם וכן כל תולדה
 הוא מאש ומים בשאין גסם אין
 יכול לגדל וכשאן שמש ג"כ אן יכול
 לגדל וזה ואלה תילדה . ילחק
 האין יכול לה ליד . בן אברהם
 לפי שנכלל צמדת אברהם . צחי
 חקד והי" קכר ויקצא חקד וגזרה
 אברהם ה ליד האין הילד את
 ילחק לפ שנכלל צמדת ילחק . צמדת
 הגזירה והי" צו ג"כ צי צחי הכ"ל
 ע"ש כשיש לאדם אהבה לריך שישי
 לו יראה וכש לו יראה לרך שישי
 לי אהבה ונעשה מזה הילדה כשאברהם
 כתצטר צצטורת ילחק ידע שאי

פרשת ויצא

הלשין ויעקב אע"ה היי מקושר כל
 כך למעלה עד שלא היי צאפטרות
 להיליד צנים והולךך לפגים לשונו
 כדי להסתחק מעט ושיכשו צכדי
 להעמיד תולדות וזה שכתב רש"י
 צמחק לשונו כדי להעמיד תולדות
 וכי וד"ל †

הבה את אשתי כי מלאו ימי
 ואצוזה אל"י ובחצ רשי
 ז"ל וז"ל והלא קג צצקלים אינו
 אומר כן אלא כדי להעמיד תולדות
 אחר כן והקשה וכי להיליד תולדות
 מותר לדבר דברים כאלו ותיכץ כי
 ידוע דצריה המעור מכוון כגד צריה

פרשת וישב

וישב יעקב צאריך מגורי אציו
 ושאל הרב מ"מ יש לדיקים
 גמורים אשר אין להם יקורים ויש
 לדיקים אשר יש להם יקורים בזה
 העולם ואמר כי הלדיקים אשר אינם
 נחשפיים לעולם וגם נחמתי עלמון
 אין להם שום מעל ע"כ אין להם
 יקורים מ"ו אבל הלדיקים שהם
 נחשפיים לעולם וצוה"ז יש להם
 אשר אינם עושים מע"מ בזה ההשפעה
 והשפע רק למותרות אללם וצבור זה
 מגיע להלדיקים יקורין וזה וזה פירש
 וישב יעקב צאריך מגורי אציו צאריך
 כמען סרלה יעקב אציו ע"ה לעשות
 יציבה להשפיע לזה העולם על כן
 בא עליו יקורים וזה מגורי אציו פחד
 לנחק ורש"י פירש ציקש יעקב לישב
 צטלה להשפיע לזה העולם קפץ

עליו רובו של יוסף נחמתי האנשים
 שאללם השפע למותרות ולהוספה
 וד"ל :

והאריך אעשה הרעה הגדולה הזאת
 ונחמתי לאלקים הקשה מה
 לשון הרעה הגדולה וכי רעה קטנה
 ככונ לעשות ועיד מה לשון ונחמתי
 לאלקים לשון גבר ונחמתי הול"ל לשון
 עמיד אך הילר בא ליוסף והקית
 חותו שיחמל ויעשה תשובה וה"ל
 מדריגה גדולה שצמקום שבעל תשובה
 עומדין אין לדיקים גמורים יכולין
 לעמוד לכן השיב יוסף למה לי לעשות
 רעה גדולה כזאת צטציל לעשית
 תשובה וכי לא די ברעה קטנה וזה
 ועוד הלא כבר נחמתי צטום פעם
 ויש לי לעשירי תשובה על הנחמתי
 שצבר עשיתי וד"ל :

פרשת מכהן

והעיקר הוא טעה באסונה אומר אכי
 שהיום דומה לכלי ומה שנחמתי צו
 זה הוא שנחמתי צו והנה יש קץ
 הימים וקץ הימים וכשאלם ידבק א"ע
 בקדושה ונחמתי צהקצ"ה שצכל דבר
 גמורי יש חיות אלקית הנחמתי אותו
 כנחמתי

ויקח מקץ ות"א והיה נוסף סנה
 כל שיש לו סוף יש בו תחלה
 היינו כשאלם קם נחמתי לדין
 להחמין תיכף צהשי"ת ונחמתי יבוא
 לידי צטחון ויראה וזה צכל דרגין
 כנחמתי הכסוב סוף דבר הכל נחמתי

כי אס תחגבר ילך הרע על ילך גוי. ו
 היא לער גדול והנה מן היאור עולת
 שבע פרות זה זיין מדה ז' ימי הצנין
 וזהם לריך לעבוד להסית והנה זה
 לעומת זה עשה חלקם כי כנגדם
 יש ז' מדה שהם חסד א יפרעה אור
 ולא כדע כי באלו אכ קרצנה כי
 הא לא היכר הכליית הקדושות
 המחיי א חס אכן יוסף הלדיק אור
 חלום אחד היא כי רלה כפרוד הרע
 מנוצ וד"ל :

כמאמר הכתוב ואחה מחיי אה כולם
 הוא מדבק ליומין עלאין כמזואר
 בזיה"ק ואצרהם זקן בא צימים יומין
 עינאין וזה קץ הימין ואס לאו ח"ו
 מדבק בקץ הימים וזה קץ כל צער
 בא לפני וכו' ומריד בזה הקדושה
 למקור הקליפות ח"ו ולמקום רע
 והמוך וחו ויהי מקץ לשון לער
 שנקץ שכתים ימים שמדבק א"ע לשני
 קילים הכ"ל ופרעה מלשון עורף
 כמזואר צספרים חולם מלשון החגזרית
 מלשון וחלימינו ותחיינו . לשין חוזק

פרשת ויגש

שפע ואיר מבי המדות יאח"כ היא
 משפעת לכך המדות דיגמת מלכות
 דעולם השפל וזה לך די הגדולה
 וכו' כך די הממכה ולא כ כצא
 למלכות הזי מחנשא לכל לראש היינו
 שהיא משפעת לעני ועני משפיע
 לעשיר השפעה אחייתית ביותר כי
 יתח ממה וכו' וזה ויגש אנו יהידה
 שהוא בחינות מלכות ויוסף שהיא
 בחיי יסוד משפיע ויאמר צי אדוני
 היינו שטען יהודה עם יוסף אמה
 קוצר שאתה המשפיע צי באשר כי
 אמה בחינות יסוד לדיק לא כן היא
 רק צי אדוני היינו כל המדות משפיעים

ויגש אליו יהודה ויאמר צי אדוני
 ידבר כל וכו' הענין מפרשה
 זו אחר שהיא דוגמת עשיר וכש שפל
 כי איתא יתח ממה שצב"ה עושה
 עם העני העני עושה עם צב"ה
 והענין היא כך כתיב לך די הגדולה
 והגזרה והתפארת והכלל וההוד כי
 כל צמחים וצאריך לך די הממלכה
 והיותנשא לכל לראש והמה הזי מדה
 הייני עד ההיד היא חמשה מדה כי
 כל צמחים וצאריך היא יסוד לדיק
 דאחיד צמחים וארעא לך די הממלכה
 היא מלכות והענין מזואר כי מלכות
 לית לה מנחה כלום והיא מקבלת

צביונעריא חסידן שיכון צשם הזם כני"ל :
שמנו אלקים לאצ לפרעם וללדון
 לכל מלרים אצר ע"ם מעשה ששאלו
 אחיו מדוע אינו יושב צארץ ריסיי ומה
 לו ליטב צארץ קיר"ם ומה היא הסיבה
 ולמה הגיע לזאת . אצר כשסיכר
 יוסף עם אחיו אצר מהרו ועלו אל
 אציו ואמרתם אליו כה אצר צנך יוסף
 שמוני אלקים וכו' וללדון לכל מלרים
 ולכאורה מה זה ששלח לצטר את אציו
 כי הוא לדין צומלים ולאיהם תכלית
 יבושר יעקב אציו ע"ה צמור האצות
 צצטורה כזאת אלל הפ"י הוא כך אצר
 יוסף לאצר לאציו . כה אצר סיח
 השכינה הקדושה הנקראת כס אצר
 כלומר השכינה איצרת צנך יוסף שמוני
 אלקים וכו' וללדון לכל מלרים שפירקס
 אלקיתו צעילם וכן אצר שצארץ רוסיי
 כצר יודעים ומכירים אלקיתו י"ת
 ורליני לפרקס גס כאן צארץ הזאת
 אלקיתו י"ת וד"ל :

עד מלכות ואח"כ ככללים ימקבלים
 הששפעם אחתיית מועלכית כי יהודה
 הוא מלכית וסוף השפיע האנוחיתית
 וד"ל :

ולאביו שלח כזאת עשרה חצירים
 ומכשלים מעוב מלרים
 וכו' פי' כש"י כזאת כחשצון הזה
 יסקפה כרצ מה חידש רש"י ז"ל צזה
 הלא השפיק מפרק צאר היעב והילך
 ומצאר מה ששלח לו ומלי כחשצון הזה
 ותייך ואצר הנה ידוע שהשם המצוינה
 על הפרנסה הוא חסידן הא הילול
 וקס של פתח את ידך צביונעריא
 כזאת ויוסף שלח ליעקב שהנה עתה
 עת רעצון שיעקב יכון צשם חסידן
 אולי יסתלק הרעב ויכוח לו וזה שכי
 רש"י ז"ל צמחק לצינו מלי כזאת
 שקטה לרש"י מאצר שכתוב יפורש
 צאר היעב מה ששלח לו ולמה לו
 למיכתב כזאת וע"ז אצרו רש"י כחשצון
 הזה פירש כחשצון הזה של כזאת

פרשת שמות

מצעלה וסיינו צכח הלדיק לצעל כל
 הלמוותים אצל ממצה שהוא קיום
 העולם על כן יוסחר משה פניו סיינו
 שהלדיק מפתיר עלמו לפעמים מצחיות
 ציעיל הכל כי ירא מהציע אל האלקים
 צסינות

כי ירא מהציע אל האלקים ומצם
 כתיב ומשה כגס אל הערפל אצר
 שם אלקים סיינו כי אחפעותח דומה
 צכל דרא ודרא וכתיב לדיק מושל
 ציראת אלקים והקצ"ם גוזר ולדיק

צביונעריא חסידן שיכון צשם הזם כני"ל :
שמנו אלקים לאצ לפרעם וללדון
 לכל מלרים אצר ע"ם מעשה ששאלו
 אחיו מדוע אינו יושב צארץ ריסיי ומה
 לו ליטב צארץ קיר"ם ומה היא הסיבה
 ולמה הגיע לזאת . אצר כשסיכר
 יוסף עם אחיו אצר מהרו ועלו אל
 אציו ואמרתם אליו כה אצר צנך יוסף
 שמוני אלקים וכו' וללדון לכל מלרים
 ולכאורה מה זה ששלח לצטר את אציו
 כי הוא לדין צומלים ולאיזה תכלית
 יבושר יעקב אציו ע"ה צמור האצות
 צצטורה כזאת חלל הפ"י הוא כך אצר
 יוסף לאצר לאציו . כה אצר סיח
 השכינה הקדושה הנקראת כס אצר
 כלומר השכינה איצרת צנך יוסף שמוני
 אלקים וכו' וללדון לכל מלרים שפירקס
 חלקיתו צעילם וכן אצר שצארץ רוסיי
 כצר יודעים ומכירים חלקיתו י"ת
 ורליני לפרקס גס כאן צארץ הזאת
 חלקיתו י"ת וד"ל :

עד מלכות ואח"כ ככללים ימקבלים
 הששפעם אחתיית מועלכית כי יהודה
 הוא מלכית וסוף השפיע האונתיית
 וד"ל :

ולאביו שלח כזאת עטרה חצירים
 ומשאים מעוצ מלרים
 וכו' פי' כש"י כזאת כחשצון הזה
 יסקפה כרצ מה חידש רש"י ז"ל צזה
 הלא השפיק מפרט צאר היעב והילך
 ומצאר מה ששלח לו ומלי כחשצון הזה
 ותייך ואצר הנה ידוע שהשם המצוינה
 על הפרנסה הוא חסידן הא היולל
 וקס של פתח את ידך צביונעריא
 כזאת ויוסף שלח ליעקב שהנה עתה
 עת רעצון שיעקב יכון צשם חסידן
 חולי יסתלק הרעב ויכוח לו וזה שכי
 רש"י ז"ל צמתק לצינו מלי כזאת
 שקטה לרש"י מאצר שכתוב יפורש
 צאר היעב מה ששלח לו ולמה לו
 למיכתב כזאת וע"ז אצרו רש"י כחשצון
 הזה פירט כחשצון הזה של כזאת

פרשת שמות

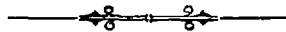
מצעלה וסיינו צכח חלדיק לצעל כל
 חלומותים חצל ממצה שהוא קיום
 העולם על כן יוסתר משה פניו סיינו
 שהלדיק מפתיר עלמו לפעמים מצחיות
 ציעיל הכל כי ירא מהציע אל חללקים
 צסינות

כי ירא מהציע אל חללקים ומצם
 כתיב ומשה כגס אל הערפל אצר
 שם חללקים סיינו כי חתפצותח דומשה
 צכל דרא ודרא וכתיב לדיק מושל
 ציראת חללקים והקצ"ם גוזר ולדיק

בזה בלל כי אללו היי הדברים מוטבעים
 כמו דרך הטבע בצאח אכזים רק עיקר
 התפעלות שלו היי עייז שהיי מתחכל
 בטבע העוהיז שהוא הקהר ולמלוס
 גדול וכמו שאמרי חז"ל ואם לאו יזכר
 לו יום המיתה וזה צידאי יתעירר לשוב
 מחמת שהיא מהלמלוס היותר לחנון
 לכן בכל לדיק כפי עיקר עצודתי עיקר
 קבלת היראה מהציע אל האלקים .
 זה הפירש ומשה עלה אל האלקים
 היינו שעייז שם אלקים שהיא הלמלוס
 יש עליי לבחינות משה לשורשו כי העיקר
 היא היראה מהשטיי שמוטפיק יראה
 מהציע אל האלקים שהיא הלמלוס
 וד"ל :

בחינות הלמלוס ועייז כחיצ ומשה
 עלה אל האלקים היינו שהעלה בחינת
 הלמלוס עייז שלא יסתיר יותר מהלדיק
 לעוצה העולמית וד"ל :

אן יאמר כי ירא שהלדיק מתקבל יראה
 עייז שמציע אל אלקים היינו שרואה
 הלמלוס והסקה היותר לחנון שכל
 מה שמתחכל ורואה למלוס היותר
 לחנון מוטפיק על עלמו יראה יותר
 וזהו ויקטר משה פניו הי כי שהסתיר
 עלמו לעיין בלמלוס והסתרות כי ירא
 מהציע אל אלקים כמו שכאמר בחספה
 למשה ימי שנותיו וכי כי גש מוש
 שהם דברים פשוטים לכאורה . אך
 האמת הוא כן מפני שהסודות ורזין
 עילאין היי אללו בטבע ולא היי מתפעל

פרשת וארא

עוסק תמיד בציעול דינים ויש לדיק
 שעוסק תמיד בהמתקת הדינים והלדיק
 אשר עוסק בהמתקת הדינים הוא
 מנהיג הדור והוא מתקבל כל היסורים
 על עלמו ואח"כ יש ציבלתו להמתקת
 וחריי מילי וממילא לא יסבין ליי ולכן
 מוכרח לקבל עליו היסורין ולכן משמע
 אחר ואם אין מחנו כל ומספק אשר
 כחצת והיי לו מס"כ בעד ישראל והיי
 ציבלתו

וידבר אלקים אל משה ויאמר
 אליו אני די עייז שכתוב
 ואתו לא תלל הרעות וזהו וידבר
 אלקים שהיא מדה הדין הקשה אל
 משה היינו רק לגבי משה שהוא
 המתקבל . ויאמר אליו אני די עייז מלדו
 היא רק בחינות רמות כי מילפניו
 לא תלל הרעות ח"ו :

עוד כי הנה ידוע שיש לדיק אשר

כופר נפשו לדי היינו לנאור נפשו
 צעד ישראל וזה ודבר אלקים אל
 משה כי משה הוה לשון משה דובר
 אליו אלקים כסיקבל עליו מסיב משה
 אלקים ויאמר אליו אני די משה
 הרחמים להספיע כל עוז על ישראל
 וארא אל אברהם וכו' צאל סדי ושמי
 די לא נודעתי להם סדי הוה צמי
 לימלוס מי שאמר לעולמו די וכו'
 אשר זה הענין הוה ציול דיכיס
 אמנס ושמי די לא נודעתי להם כי
 לא הוה זיכולתם להספיע כמו משה
 רצינו ע"ה כל עוז לישראל וד"ל :

זיכלת להמחיק כל הדיכיס . וזה
 הספיע צין שאל המלך וצין דוד
 המלך ע"ה כי שאל אמר אשר חמל
 העם על מיטב הלמן והסיב לו
 שמואל אם אין זיכלתך לנאור נפשו
 צעד ישראל קרע די חת הממלכה
 והמתן לרעך הטוב מונך וזה דוד המלך
 ע"ה אשר אמר הוה לא ירך זי וצזית
 אבי ואלה הלמן מה עשו :

יזה הענין כי תשא חת ראש צני
 ישראל אם תרלה להיות ראש
 ומנהיג הדור אזי לפקדיהם קודם לריך
 אהם למלכות הקדוים ואז ונתנו איש

פרשת בשלה

לעזע שהוה צחינות למלוס והסתרת
 חלוקית ולהיות למעלה מהעזע ששם
 הוה החבלות חלוקית יוחר להיות
 קרוב לאלקים ולכן על הקריעה לא
 הוה לריך הקצ"ה להתנות עם הים
 כי זה רלון כל הצריאים ועיקר
 התחלי הוה לשוץ בחזרה אל הים
 ולהיות בהעזע ועל זה הוה לריך
 התחלי וד"ל :

וישב הים לפניה צוקר לאיתנו
 ופירש רס"י לתחלי הראשון
 שהתנה עמו צעעת צריחת העולם
 והקושיא ידוע דה"י לו להמדרש לומר
 זאה ציווי הקריעה אכן הקצ"ה הוה
 אין סוף צ"ה וכשרלה לצרוח העולם
 סוכרה להתלצט צלצוסין וממלוועים
 מדרכי העזע ובודחי כל התכחלים
 כולם רולים צכל כוסם ללאת סוץ

פרשת יתרו

מרגיש ה'ד ש'עשה ז'ח ו'אין ל'ריך
 לומר לה'ד כמו כן הש'י'ת ה'י אז
 צ'ענה מ'ת הר'שט ט'ל כללות י'שראל
 ו'א"ב כ'שהש'י'ת ה'י ר'ול'ה ש'יקבלו
 י'שראל ח'ת ה'חורה מ'חיל'ה ה'י כל
 י'שראל מ'רגי'שים מ'ה לע'שות ולא ה'י
 ל'ריכ'ים לומר לה'ם רק מ'על'מ'ס ה'צי'נו
 כל ה'חורה ו'ה'י ש'י'ך כ'עשה ק'וד'ס
 ל'כש'מע ו'ה'בן :

ת'יר'י'ן ה'י' ז'ל מ'ה ש'מק'שים
 ה'עולם ח'י'ך ש'י'ך לומר
 כ'עשה ק'ד'ם ל'כש'מע ד'הל'ה ל'ריך
 ל'ש'מוע מ'ה לע'שות ו'אמר ה'וא כן
 ד'הנה כ'ראה כ'ש'אל'ם ר'ול'ה לע'שות
 ש'ום ד'בר פ'ס'יע'ה ש'א'ין ל'ר'ך לומר
 ל'הי'ד ע'שה כ'ך וכ'ך כ'י הר'שט ו'ה'מו'ח
 ה'ם כללות כל ה'א'צ'רי'ם וכ'שה'מו'ח
 ו'ה'ר'שט ר'ול'ים לע'שות ד'בר מ'ה מ'חיל'ה

פרשת תרומה

ט'צ'רה כ'ש'אל'ם מ'ש'בר ל'בו ו'פ'י'ר'ם ח'ת
 ע'ל'מו מ'כל ה'ע'נו'בו ע'ו'ה'י'ז ו'מ'א'ס צ'רע
 מ'זה ח'ק'חו ח'ת ח'רו'מ'ה'י כ'י מ'זה
 מ'ח'רו'מ'ס ה'כל ל'ש'מו י'ת ו'זהו ו'ע'שו
 ל'י מ'ק'ד'ש כ'י ר'ח'מ'ח'ה ל'ב'ה צ'ע'י וכ'ש'אל'ם
 מ'כ'ד'צ ל'בו לע'ש'ית ר'ל'ון ק'ו'בו צ'זה ה'וא
 כ'ע'שה צ'ח'י'ו'ת מ'ק'ד'ש ו'ש'כ'ח'י צ'ח כ'ס
 צ'ח'ו'כי ל'ה כ'אמר ח'ל'ה צ'ח'ו'כ'ס ו'כ'י
 ה'כל צ'י'ד ח'ל'ד'ם כמו ט'כ'ח'י'צ פ'ח'מו
 ל'י פ'ח'ח כ'ח'ודו ט'ל ע'ח'צ ו'ל'כי ח'פ'ת'ח
 ל'כ'ס כ'פ'ח'חו ט'ל ח'ול'ם כ'י ה'ב'ה לע'ס'ר
 מ'ס'י'ע'י'ן ח'ו'תו ח'כי ח'וע'ר ו'ע'שו ל'י
 מ'ק'ד'ש ע'ל'ש'ון ח'ז'מ'ח'ה כ'ש'אל'ם מ'כ'י'ן
 ע'ל'מו וכ'ע'שה צ'ח'י'ו'ת כ'לי ע'ל י'די
 ח'ש'ר י'ד'צ'נו ל'בו כ'י ע'ל י'די ט'צ'ר'ת
 ל'בו

ו'י'ק'חו ל'י ח'רו'מ'ה י'ח'ה כל ח'י'ט
 ח'ש'ר י'ד'צ'נו ל'בו ח'ק'חו ח'ת
 ח'רו'מ'ה'י פ'י' ר'ש'י' ו'י'ק'חו ל'י ל'ש'מי
 כ'ח'י'צ ו'ח'ת'ה מ'ח'י' ח'ת כ'ול'ם כ'י ח'ל'ד'ם
 ל'ריך ל'ידע ט'ח'י'ו'תו י'ת צ'כל ה'ע'ו'ל'מו'ת
 ו'צ'כל ח'ל'ד'ם ו'ח'ף מ'ה ט'ח'ל'ד'ם לומר
 ו'מ'ח'פ'ל'ל ה'כל צ'ח'ו'תו י'ת כמו ט'כ'ח'צ
 מ'מ'ך ה'כל ו'מ'י'ד'ך נ'ח'נו ל'ך ח'ול'ם
 ה'צ'ח'י'ר'ה ח'פ'ש'י'ו'ת כ'י ח'י'כ'ול'ת צ'י'ד
 ח'ל'ד'ם ל'פ'ע'ול ח'י'ו צ'ח'ו'תו י'ת ח'י'פ'ך
 ר'לו'בו ו'צ'ה ה'וא מ'ור'י'ד ח'ק'ד'ו'ש'ה ל'מ'ק'ו'ס
 ח'רע ו'זהו ו'י'ק'חו ל'י ל'ש'מי ש'י'ק'חו
 צ'ח'י' ל'י ל'ש'מי לע'שות ר'לו'בו ו'צ'ה
 ח'רו'מ'ה ח'י'ם ה'כל ל'די מ'ח'ה כל ח'י'ט
 ח'ש'ר י'ד'צ'נו ל'בו י'ד'צ'נו ה'י'ח ל'ש'ון

לבו צנה הוא כעסה צחינות כלי
להסגרות הקדושה וד"ל :

וואת התרומה אשר תקחו מלחם
זה וכסף וכחשתה כי גם
מי שאינו זוכה לעסקי צחורה ומלח
יכול לקרב אליו י"ת על ידי מעשה
הלדקה צחינות זהב וכסף וגם
כשעוסק במשא ומתן וסיי כוונתו
למען כחיכת הלדקה ולהחזיק ידי
עניים ולהיות מנחמי דלורייתא וצנה
מרווח הכל אליו י"ת ובעשה צחינות
מקדש ותרוי ית אפרשותא כי א"ל
להיות צחינות עשה עוצ ערס סיהיי
קור מרע ולניך האדם לפרוש את
עלמו מכל צחינות הרע וידצק בכל
דבר עוצ השופע מלחו י"ת וצנה
מרווח הכל להסס יתצרך :

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם
ואמרו חז"ל צחוכו לא כאמר
אלא צחוכס מלמד שהקצ"ה שוכן
צחוך לצות צכי אדם ושאל מדוע
למה הקצ"ה סיהיי הלבו מעשן לו אך
כראה צחיה זמן סיי העשן כי

המעשן סיי אחר מעול העבל כי צעה
שילאו ישראל מומלרים וקבלו חזירה
פסקה זסינתן וסיי יכול להיות
ההגלות חלקית בכל מקום ולא סיי
לכיכין למקום מיוחד אבל א"ל כ
צברוי צחמל העבל מה צברוי
ונחממעו הלצנות ולא סיי יכול להיות
ההגלות חלקית בכל מקום אבל
העולם לזאת ליה הקצ"ה לעשות
מעשן מיוחד להסגרות שכינתו י"ת
פעכ"פ צסס יסיי ההגלות חלקות
ואדם ג"כ כך כי כאשר האדם מעשה
עמדו על דעתו הוא מקדש ומעשה
מעשיו אזי הוא משיג ההגלות חלקית
על כל גופו ואצרו ומצחין ומרביש
אשר כל אשר ואצר אומר שיה
להקצ"ה כמו האבות אשר סיי מרכבה
להקצ"ה אך ח"ו כאשר האדם מקלקל
מעשיו ח"ו אזי על כל הגוף א"ל
להיות עוד ההגלות חלקות לזאת
מליה הקצ"ה פעכ"פ יטהר לצבו
פעכס יסיי ההגלות חלקות כחמכל
לזא צעי :

פרשת ויקרא

ומהפך החימר לבורה אזי עושה
מהבג כשמה והנה כר חלקים כשמה
אדם אדם זה כשמה אדם כי יקריב
מכס

אדם כי יקריב מכס קרבן לדי
הנה כתיב זכתי חלקים כוח
כשמה כשמה מעצר כוחו וגופו

נא כל האדם יכול להעלותם רק
 הלדיק כי בכל דור ודור יש לדיק
 זהו פירש אדם ולא כל אדם כי
 יקביז מכס קרבן לדי וון הצבחה
 ע"י כי יעלה את הדברים הצבחה
 למקדים אז תקריבו את קרבנכם ישי
 נחשב כלנו תחס צבחה מעלים
 כל הדברים הצבחה סלכס כי
 הלדיק הא מעלה כל הדברים
 הצבחה וכל ישראל ;

מכס קרבן לדי וון הצבחה וון
 הצבחה הכה כתיב לכבודו צבחה
 ילכו וף עשיתיו צבחה זה עילס
 הצבחה ילכו זה עילס הילכה
 עשיתיו זה עלס העפיה והנה צעילס
 הגשי לא נמלא רק דברים הצבחה
 וצבחה והאדם צבחה להעלותם
 נשורטן לכן הזקק הצבחה לכל
 הדברים הצבחה יוחר מכל הצבחה
 כי הים וחויצ להעלה חס אצל צבחה

פרשת צו

לדיקס ילכו צס וסיו להיפך צבחה
 ופייעים יכסלו צס וזה סעי' זה
 הורה לפעמים לעולה ולצבחה
 ולפעמים ונחמה ולצבחה וד"ל ;

זאת הורה לעולה ולצבחה ולצבחה
 ולצבחה ולצבחה כי הצבחה
 היא הצבחה צבחה הצבחה צבחה
 לצבחה ולקיים מצותיה עליו

פרשת במדבר

עדה צני ישראל למשפחות לצבחה
 הצבחה הכה ידוע נמי שידוע וכן הוא
 הצבחה כי הצבחה צבחה הצבחה
 צבחה גשו וסיערו ונחמה הצבחה
 והעציות יכיל להגיע למעלות למדריגות
 היוחר בצבחה יוחר ונחמה וסיערו
 ולפנים וסיערו וסיערו כי נחמה ישראל
 נחמה

ואמר המעתיב זה המעתיב
 הגם שחלחו
 צבחה נחמה צבחה קדישין קבא רק
 ונחמה שחכר צבחה הצבחה הצבחה
 ואמר חבל על דלצדין הוכסל צבחה
 ונחמה ג כ הצבחה [הצבחה] וזה הצבחה
 צבחה תקי"צ שאלו את נלס כל

והפחות מדי יקודות הכ"ל נמלא
 שבאדם יש צו מלא לטיבותא וחדא
 לגרעותא שאין למעט ממנו שבהטיב
 אדם דרכו ללכת בדרכי השטיית
 ציבור מוצרו וגיפו ויכול להגיע
 למעלה למדרגה יושר גדולה מן
 המלאכים ושרפים וכו' כ"ל וח"ו
 בהיפך צרוע מעשיו יכול לירד לניקבא
 דתהומא רבא שמוערת וגופנית ללקח
 נפש ויסקי העפר והכל הולך למקומו
 לשורשו וזה עצות כל ימי חיו
 להפוך החומר לזרה ציבור מ"ג
 מחלותיו הנשמיות ולהכניס האור
 בתוך המושך עד שיאור המושך מתוך
 האור ולא יהי שום הצדלה ופירוד
 ביניהם וזה ויהי לשון לער לצד מה
 שנאמר במעשה בראשית שהיא לשון
 שומה כבוד כי האדם לריך להכניס
 את האור המכניס צעם צוקר ציבור
 מדותיו ומזמירותיו והפוך המושך
 המכניס צעם ערצ שהיא החלומה
 הנשמיות לצוקר שיאור המ שך מתוך
 האור ויהי שניהם צעיה כחשכה
 כאלוה ולהיות יום אחד ומלאך רע
 צע"כ יענה אמן שיהפוך לעוב צקוד
 וירא ד' את האור כי טוב וזה קוד
 הכי שיעקב וצביו קראו לו גל עד
 גל היא לשון החגלית חלקים שאללם
 ה"י בהתגלות צלי שום מילך ודוחק
 כי גיפס ומזמרת ה"י בתכלית
 הצהירות והזמירות והשיגור אור חלקים
 צלי

נחלצות עתה כקא הכבוד יחצרך וזה
 ידוע כי אלל כקא הכבוד כחוב ופני
 אדם ופני אר"י ליימן ופני שור ופני
 נטר לשמאל לארבעתן נמלא שמדריגה
 האדם יושר ועולה ומסובח מכל הגי
 חיות הנושאות את הכקא כי הוא
 מוקדם וכמהה בראשונה ובעצמותו
 וציבור מוצרו יכול להגיע לאדם
 דעילאה הגבוה והנמש יושר מהגי
 חיות רנושאות את הכקא שהם ג"כ
 גבוהים ורמים וממלאכים והשרפים
 ואופנים צקוד הכחוב יעקב חבל
 נחלחו שבענוע קלה החבל החסותן
 מגיע לאדם דעילאה הגבוה וכו'
 שישכן עליו השטיית לחיות צקוד
 הכקא וזה כמראה אדם עליו וממעלה
 ששומת עצמותו וציבור מוצרו וגופו
 מחלותיו יכול להגיע לאדם דעילאה
 וכו' וכן יש באדם מדריגה פחיתה
 שאין למעט היענה כי זה ידוע למי
 שידוע שיש ד' יקודות אש רוח מים
 עפר והעפר היא הפחות והגרוע
 והמעוזה שצדי יקודות הכ"ל והוא
 המחור שצכולן וכל המוקדם היא
 המש. צה ודק ציותר מים מן העפר
 וכוח מן המים ואש יושר גבוה ורעה
 מן הרוח ללד דציקתו ורוחניותו
 וגופו של האדם נבנה וכבר מן יקוד
 העפר צקוד וילך ד' חלקים את
 האדם עפר מן האדמה ואדם יקודו
 מעפר וקופו לעפר ויקוד הגרוע

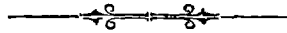
כיזוי לאור אלקיתו חכמה עילאה
 שהיא למעלה וגזרה הרבה מוגף
 והחומר העז ועל כן נקרא צסס
 מושל אס רוח המושל תעלה עליך
 ככ"ל שהגעת והשגת לחכמה עילאה
 לאור אלקיתו הנקרא צסס רוח המושל
 וזה לשון תעלה עליך שהיא זאקראי
 בעלמא ועל כן אמר ומזהיר מקומך
 אל הנח היינו מקומך שהיא קוד
 עפר שכברא מוננו בגוף והחומר אל
 הנח שהנחה לזכך אותו ולזכרו
 בתכלית הזיכוך והצטיינות מתאוות
 הגופניות והגשמיות שיאורו ג"כ
 בתכלית הצטיינות שניהם כאחד צסס
 צקוד ויהי ערצ וכו' ככ"ל ומלאך רע
 בע"כ יענה אמון תהי' זאה צקציעות
 ולא צדך חרעי כהוראת לשון תעלה
 ככ"ל וזה הי' מנה עפר יעקב ומספר
 את רוצע ישראל מי הוא זינה צקוד
 חנפים שפעי זינה כמספר מ"י ולזס
 אמר מי מנה אס הגעת למדריגת
 מ"י שהיא הזינה אז תראה לזכר
 ולזכך הגשמיות והעציות שצגוף
 המוכנה צסס עפר יעקב שיאור
 צצטיינות וזיירות כמו המעלה למדריגת
 של מ"י קוד כי שפעי זינה צקוד
 האחדות ולא צקוד המספר שהיא
 קוד התחלקות שיאורו שניהם צסס
 ותיצת מי שבתחילת המקרא הולך על
 שניהם על עפר יעקב ועל מספר
 רוצע ישראל שיכנס המ"י שהיא

הזינה

צלי קום עירחא וביעה צצצרת
 תאוותם וגשמיותם והי' גוסס זך וכקי
 בתכלית הצטיינות צקוד אדם דלעילא
 עד שמחמת גדל הצטיינות האירו
 לצני לצן שנתחצרו יחדיו והאירו צהס
 גם כן הארה גדולה כל כך עד שבעל
 כרחן הודו כי מלאך רע יענה בעל
 כרחו אמון ולצן קרא לו יגר שהדותא
 יגר היא לשון מילר ודוחק והעידו
 שאפי' צמקום מילר ודוחק שהיא
 מקום מושך ואופל שהיא בתאוות
 החומריות והגשמיות וגוף העכור ועצ
 וסס ג"כ יכולין להשיג התגלות
 ופירקום אלקיתו צזיכוך חומרי כי
 צקוד הכחוצ ויהי ערצ ויהי צוקר
 ככ"ל וזה גם כן כוונת הכחוצ השמים
 שמים לדי' והארץ נתן לצני אדם
 שמים כיזוי לחכמה עילאה אור
 אלקיתו שנמשך מאלוהיות הוי' צ"ה
 אור עלמותו אין סוף יתצדך שמו הוא
 לדי' לריך האדם לתתא צזיכוך חומר
 וגוף מתאוות הצהמיות להאיר
 ולהכניס הארה וצטיינות שיאירו שניהם
 יחדיו קום צסס כמו איר עליון
 צקוד ויהי' ערצ וכו' וזה והארץ נתן
 לצ"ה שהוא קוד העפר ככ"ל שחאיר
 גם כן כמו השמים שמים לדי' יחדיו
 ידצוקו ומלאך רע בעל כרחו יענה
 אמון ככ"ל וזה היא גם כן קוד
 הכחוצ אס רוח המושל תעלה עליך
 מקומך אל הנח רוח המושל היא

הצינה על עפר יעקב ועל אקסר
 פהיא עינין התחלקות ויהי הכל
 אחדות אחד אור פשוט אור עלמות
 אין קף צ"ה ילא צי חלקים ונחמה
 עציות הגוף וזה ג"כ קוד הכתיב פאו
 אדם עייכס וראו מי צרא אלה כי
 אלה אורו קוד אצרהס ילחק ויעקב
 פהיא צקוד אריי קור נשר מארבע
 הסיות הנושלות את הכפא ולריך
 לקשר ולדצק את עלמו העיד אל
 שורשו שוממה וקור ונחלו כי נשמה
 צני ישראל חלוצות ונחמה כפא
 הכבוד יתברך צקוד אדם דלעילא צקוד
 אדם פצארבע סיות פהוא המוצח
 וכו' כנ"ל לחצר הוי קוד הצינה עם
 אלה פהוא קוד גי סיות הנשאלות
 וישכן עליו הסיי"ת פהיי מוכן על ידו
 זיכוד חוננו כנ"ל פהיא כפא לשכון
 עליו הסיי"ת וזה וראו מי צרא אלה
 פישצר הוי עם אלה ויהי צקוד ד'

סיות וזה פאו את ראש צני ישראל
 למשפחותם פאו היא עינין התחלקות
 פיראו להגזיה וליפא את ראש צני
 ישראל ר"ל את כפא רוח ונשמה של
 צני ישראל הכתובים צמות וצראש
 צזיכוד חוננוס וגופם למשפחותם היא
 לשון חיבור ודיצוק כמו אקסמה היא
 פישצר וידצק כפא רוח ונשמה של
 צני פראל צזיכוד גופם לצית אצותם
 פהיא קוד דלעילא המוצח מצדי
 סיות כי נשמתם ומקורם מן המקום
 פהיא ויהי כחשיכה כאלה פיאור
 הגוף כמו הנשמה ומלאך רע צעל
 כרחו יענה אמן צקוד ויהי ערצ ויהי
 צוקר וזה לצית אצותם וכו' כנ"ל וזהו
 פכתוב פאו את ראש לשון יחיד כמו
 פלמעלה היא אחדות פשוט כמו כן
 למטה יחידו ידוצקו לאין סוף צרוך
 הוא אחדות אחד אמן כן יהי
 רלון †

פרשת נשא מה שאמר בשנת תקפ"ב

דצרים הפכיים ומנגדים זה לזה
 כצוה קס זה כופל וא"ל לסנייהס
 פיעמדו צגדולה אחת ולהסתמש צכתר
 אחד כי הטוב היא עשות רלון הצורא
 צרוך הוא והענוגי פמשחשעע כציכול
 צעצורת

נשא את ראש צני גרסון גם סס
 למשפחותם לצית אצותם וכו' כי
 זה ידוע למי פיודע כי זה לעומת זה
 עשה חלקים צעת הצריאה עוצ
 לעומת רע ורע לעומת עוצ והס פני

זכה יחיר יסדין ליי נשואה נאלא
 שהנפש רוח ונשואה נקראים אחת
 ועיקר ירידת הנשואה צעולם הזה
 שיהפוך הרע לעיב והש"ת יהפאך
 ויקבל הענוג מארבו והנה הרשעים
 צועשים הרעים מאצדים את הנפש
 הח ונשואה שלהם נחמה שלהיעים
 אחר האווה גיפם האיוונדים לעוז רע
 הייכו שנוחמה רצוי הרע שלהם
 כהצטל העוז ונעשה כולו רע וזהו
 צחי הם קרום נחם שיחלק אלופו
 של עולם מאוסיית אחת וכשאר מ"ח
 ונשארם חמת האווה עוה"ז וחמדיו
 וכו' ולהיפך הלויקים צועשים
 העושים כהצטל הרע שזהם ונעשה
 כולו עוז ונקראים גבורים כמחז"ל
 איזה גבור הכוזב את ילכו ויכנע
 וכש החמת הקדשה לכוף אותו לכל
 לך שירלה וזה אפילו צויהתם קרוים
 חיים הייכו אפי' צעת שהם עוסקים
 צעניכי עוה"ז צלרכי גופם הנקראים
 צעם ויחה אעפ"כ נקראים חיים כי
 הם עוז וכוזב וככנע ילרכ חמת ידם
 להפכו לעיב וזהו קוד הספיק והשלך
 אחת ארלה כי הש"ת שלח הנשואה
 שנקראת אחת ככ"ל לעוה"ז כדי שעי"ז
 קבל הענוג ושגשגע בהפכם הרע
 לעוז שיהי' כולו עוז חם והשלך אחת
 ארנה ככ"ל והאלים לריך להיות צקוד
 הסוק אחת מארץ חלומה שיראה
 להאמיח את האחת קוד הכשומה הכ"ל

ען

צעוזה האדם כשעוסק צחורה
 ותפלה ונעשה עושים צירלה ואהבה
 והתלהבות חזקה כי לזה הי' עיקר
 צירלה העולם. ור"ג היא רהיפך
 מזה לריוף אחר תלות עוה"ז והאחד
 גיפו למלאות מאוהיו. עיב היא
 נקטרא דקדושה רע היא נקטרא
 לחרא ועיקר עבודה הי"ם צעוה"ז
 לז"ח ילכו הרע ולהכניסו להקדושה
 להפוך אותו לעוז וזה חלי' הגמול
 והניכש כי זה ה"ד הפקוק ד' איש
 מלחמה ד' שם ר"ל הש"ת מקבל
 הענוג ונעשה כשאלים הוא חיש
 מלחמה הייכו כשהוא גביר הכוזב את
 ילכו הנקרא מלחמה של אדם כל ימי
 חייו לנלחו ולהפכו לעיב ולכצטיי חמה
 הקדושה לעציד טומו להס"ת והנה
 הרשעים אינרים לעוז רע והלדיקים
 אינרים לרני עיב וע"כ הרשעים
 צחי הם קרוים יתים ולהיפך הלדיקים
 אפי' בנייהן קרוים חיים כ זה
 ידוע לנו שידע שנפש רוח ונשואה
 של האדם נקרא צעם חמת כי נשואה
 ישראל נחלצת מהחמת כקא כבודו י"ח
 וחמתו של הקצ"ה אחת וע כ
 נקראים כשיות ישראל אחת ועוד
 כנו אריות אחת הם חלה ואונלע
 וסוף של איב כמו הן נפש רוח
 ונשואה נפש היא ההחלת צירלהו
 ורוח היא צעוולע עיי מעשים עיזים
 ונשואה היא נצטק כמו שכתוב צוה"ק

הצרכה כזו כ"ל וזרכות לראש לדיק
 וטוב עין הוא יצורך צרכה כזו
 הצרכה את בני ישראל שיהפכו הרע
 לטוב צמעטיהם הטובים ויאמרו להם
 יצרכך ד' היינו טעייז יקבל הטיי"ח
 הענוג ופעשוע מעמו ישראל ויטי
 מוריד המצטכה וזרכה ופעע מהטיי"ח
 ומחנה שגרמו תחלה הענוג וכו' כ"ל
 וזהו זאת עצודה משפחות בני
 הגרסוני לעבוד ולמשא בני הגרסוני
 הם הכשמות שכתגרשו ונשתלחו בעולם
 העליון לעולם התחתון הזה בגוף
 הגשמי ומורה לנו הדרך אשר לכו
 בה ואמר זאת עצודה בני הגרסוני
 העיקר העבודה שכתחלה הכשמה
 בהם העולם לעבוד עצירה הזאת
 להפוך הרע לטוב וזה נקרא צעס
 בצור הכובץ את ילדו ועבודה זו
 היא כמשא כי לא זנקל יוכל לצוא
 למדיגה כזאת שנקרא בצור הכובץ
 את ילדו שייכע הרע תחתיו ולהטות
 אותו לכל ד' שירלה וזה למשא כי
 משא כדל היא זה וזה נשא את
 ראש בני גרסון גם הם למשפחותם
 לביה אבותם נשא היא ענין התנשאות
 והרוממות שיראו לכשא ולרואם בני
 גרסון הם הכשמות שכתגרשו ונשתלחו
 בעולם כ"ל ויהפכו ויהקבל הענוג
 וינשא וירואם נפש רוח ונשמה
 שלהם הכתובים בראש. למשפחותם
 היא לשון התחזרה כנראה לעיל

כמו

מן הארץ קוד עוס"ז צמעטיו הטובים
 שיהפוך הרע לטוב ויהפאך הטיי"ח
 צמעטיו כ"ל וזה השליך עשמים ארץ
 הפארת ישראל ר"ל לכן כשתחלה
 הנשמה בעוה"ז הנקרא ארץ כדי
 הפארת ישראל שטיי"ח יהפאך
 ויהפעע צמעטה ישראל ע"י שיהפכו
 הרע לטוב וזה הפארת ישראל כ"ל
 והנה הלדיקים צמעטיהם הטובים
 התהפכים הרע לטוב עושים הענוג
 ופעשוע להטיי"ח כי זה עיקר הצריאה
 כ"ל לכן נקראים צעס צרכה כמו
 שכתוב צרכה לראש לדיק כי צרכה
 היא מלשון ליכור והמשכה מלשון
 צריכה ואמת הוים טע"י מעטיהם
 הטובים בתורה ותפלה ומעשה המלכות
 באהבה ויראה עושים צריכה והמשכה
 לזה העולם שמהפכין הרע לטוב והטיי"ח
 יקבל הענוג ופעשוע מזה כשיכול ואז
 הוא מושך רועם אור עליון לעולם
 התחתון וע"י שמקבל הטיי"ח הענוג
 ופעשוע מושך צריכה וליכור על כן
 כתיב טוב עין הוא יצורך היינו
 שמשחכל תמיד על העוב שמשך
 הרע לטוב וכו' כ"ל הוא יצורך פירש
 תמיד הוא עושה צריכה וליכור כי
 תחלה הוא מושך מעולם העליון
 לעולם התחתון ואח"כ הוא מושך
 מעולם התחתון לעולם העליון וזהו
 שכתוב לאהרן ולבניו כה תצרכו את
 בני ישראל כי כה כמו כזה דהיינו

על ידי סיספוך הדע לעובז אמן כן
יהי רצון :

כמו מקפחת הוא סיראס לחבר
איהם למקום טכסתלחו אעס לאדם
ללעילא אשר זכסא כזודו יתצרך

פרשת מסעי

סינחול לו עליהם ולא יעשה עוד .
מסעי מלשון הנחגה בני ישראל כן
לריך כל אחד מישראל להחנהג ויכתוב
משה היינו ע"י לדיק הדור ככתבים
מולאיהם למקעיהם היינו כי העבירות
פעשה כחשבים לו בזכיות חבל ואלה
אם הוא מוסיף על הראשונים מקעיהם
למולאיהם כל מה פעושה זכות הוא
נחפס חלילה זיד קערא אחרא
וכחשבין לחוב וד"ל :

אלה מסעי בני ישראל אשר ילאו
מארץ מצרים וכו' ויכתוב משה
את מולאיהם למקעיהם ואלה מקעיהם
למולאיהם והקשה סיבוי הלשון
בתחלה אחר מולאיהם למקעיהם
ואח"כ אחר מקעיהם למולאיהם ואחר
ע"פ מה שאמרו כ"ע שנאמר אלה
מוקל את הראשונים ואלה מוסיף על
הראשנים והבין פירושו אלה אם
רולה אדם לפקול את העבירות
הראשונים פעשה ויזקק מהסי"ת

פרשת ואתחנן

הקצ"ה כותן לו בית ואין אדם עושה
לדקא חלא מועוה שהספיע לו הסי"ת
ולריך האדם להאמין באמונה שלימה
שהכל זכה הסי"ת כי כל פעל ד'
למענהו והארץ נתן לבני אדם כי עשה
הסתכסלות העולמות עד האדם למען
עודו להגב"י את הכל לו יתצרך וכל
אדם

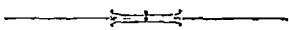
ואתחנן אל ד' צעה שהוא
לחבר פירש"י שלדיקים
אף על פי שיט להם לחלות
צמעניהם העושים אינם מצקסים חלא
מחנות חכס כתיב מי יקדמוני ואשלים
כי באמה אין שום דבר כי אם ממני
יתצרך דאין אדם עושה מוזזה אח"כ

מדה ומדה סקצ"ה מודד לו לריך
 האדם לדעת ולהחמין אשר כל העוונות
 היא למען לעצוד את הש"י כי לפי
 כל מה שהאדם מתחבב בן מודדין לו
 לעצודת הש"י וכשהקצ"ה כותן לאדם
 יקורים ח"ו היא למען יזכור שישיב
 מן חטאיו וכשהקצ"ה משפיע לי
 עוזה לריך לעצוד בשפע זו להש"י
 ולתת לו תודה וזה וידעת היום כי
 איתא בקפריס סלריך האדם להיות
 ממארי דחושבנא ולריך האדם להשגיח
 על כל עניניו היינו איך מתחבבין
 עמו למעלה ולעצוד את הש"י בכל
 מה שנוהגים לו בחיותו יום כי ציוס
 שמשפיעים לו שפע לריך לעצוד בזה
 להש"י ואם חו נוהגים לו יקורים
 יפסדו שמשפיעו ויזכור לשב אל ד'
 וזהו כי ד' הוא חלקים כי השם הוי'
 הוא רחמים רחמי הש"י וחלקים
 היא צביוני הטוב וזה ענין שלימות
 וכשהקצ"ה משפיע ח"ו יקורים לריך
 ג"כ לדעת כי היקורים הגם שהם
 מתחבבין דין צחיתו אלהים היא ג"כ
 מתחמי הש"י ולריך האדם לעצוד
 הש"י בכל עת כדכתיב שויתי ד'
 לכגדי חמיד ה"ו אפילו כשמתחבב
 עמו הקצ"ה צחיתו דין וכותן לו
 יקורים צחיתו נגד לריך האדם בזה
 ג"כ לעצוד הש"י כי ה' למען
 שיזכור צחיתו י"ת וימסוך בזה א"ר
 הרחמים והשם הוי' צ"ה כי אם ח"ו

כי

מתנה כי אעפ"כ לא עשו למענם
 רק למען הש"ת וזהו ואני תפילתי
 לך ד' עת רלון שזקקים בתפלתם
 שיעשו עת רלון אמן בן יהי רלון :

כי יודעים למעלה לא פעלו וזהו
 ואתחנן אל ד' צעת יהוה לאור
 שזקקים רק מ"ח על שפעלו צעתיים
 כי אע"פ שלא פעלו למעלה זקקים

פרשת ערב

שזדורות הללו הם זמקום כבוד
 והזיחין והלצבות כזוכין ומה יועילו
 הדבורים שלו רק יאמין שאפי" לזכור
 קטן של יהודי עושה רשע למעלה
 כדכתיב חלוקי הרעות לכל צער כי
 לנה רלה הקצ"ה כלל צעזדות צני
 אדם הלא עצודת העלמים גדולה
 מעצודת צני אדם אך רלון הצורח
 צדוקא צעזדות האיש הספל וכן
 רלון הצורח צדוקא צעזדות כשמות
 שבעתים הללו וכמו שהרגלים לריכין
 אל הגוף והראש בן הראש לריך אל
 הרגלים שהם מעמידים כל הגוף
 וכיכין עליהם זה פי" וה" עקצ
 תשמעון וכו' וה" לשון שמה עקצ
 תשמעון שיה" שמה לפכו ית"ש
 אם האכש"ם שהם צחינות עקציים
 ישמעו למליתיו ית"ש ואז צדלי ושאר
 ד' אי' לך את הצרית ואת הסקד
 וד"ל: עוד מפי הכ"ל וה" עקצ תשמעון
 כתיב סוף דבר הכל כשמע ר"ל לריך
 האדם להציע ולהשגיח בכל דבר סוף
 סדר

קדי' עקצ תשמעון אור עכשיו
 צדורות האחרונים העיקר
 שיתחזקו עם צני ישראל צאונה
 ביותר כי צאנה כשמות צני ישראל
 ותחילין להיות כושכין מל"ק וכשמות
 ישראל הם קונה שלימה וכמו שצקומה
 יש ראש וגוף ורגלים בן הכשמות של
 הדור האחרון עוקצא דמשיחא הנה
 צחי עקציים והנה הצראש יש צחי
 ראי חישיות וטכליות ובגוף יש צחי
 ראי טכליות כדליתא הלצ מצין ודבר
 הכראה לעין אין צנה עיני צאונה
 כי הלא רואה צעיניו אך צרגלים אין
 צהם שום צחי ראי שייך שפיג
 צאונה ותחנות זה הכשמות שזדורות
 הנני שהם צחי רגלים אשר ייליהם
 איתא עד דמעא רגלין צרגלין עיקר
 התיקון שלהם היא צאונה היינו
 להאמין שאלא כל הארץ כצדו
 ונלכותו צכל מעלה וכל מה לעצד
 רחמנא לטצ עצד וגם יאמין ולא
 יפול לצ האדם ויאמר הנה הכשמות

מלוחה הסיי"ח ועלה לזם היא יראה
עילאה כדכתיב ראשית חכמה יראה
ד' וזהו והי' עקב השמעון שהוא
הסוף כדכתיב עקב ענוה יראה ד'
אך ושמרתם ועשיתם אוחס סיהי'
היראה באופן זה סיוכל לקיים מלוחה
החורה היינו זיראה עילאה כדכתיב
ראשית חכמה יראה ד' וד"ל :

ועתה ישראל מה ד' אלקיך שאל
מעמך כ"א ליראה אחר הרב

ז"ל כי זה ידוע כשקצ"ה גוזר
גזירה הלדיק מצטלו וא"כ ירא הקצ"ה
לבזור גזירה שמה יצטלנה הלדיק וזה
פי' הספוק ועמה פי' צעת הזאה
מה ד' אי שאל מעמך פי' מצקשין
ישראל מדי כ"א ליראה סיהי' לדיקים
צעולם וירא הקצ"ה לבזור גזירה שמה
יצטלנו הלדיק וד"ל :

הדבר מכל עניני עוה"ז והענוגיו כי
הכל כאין וכן סוף האדם וכשיטגיח
האדם בכל זה יכנע ויטבור לצבו
ומפחד הסיי"ח ויצוא לידי יראה ד'
כדכתיב עקב ושמרתם אוחס או
ירלה כי סנה באדם יט רע"ה אצרים
וט"ס הגידים וצחורה יט רע"ה מ"ע
וטק"ה ל"ח והאדם מוסיב לעצור
צכל אצרו וגידיו וכשיטגיח האדם
על סוף כל דבר מעניני העוה"ז
וסוף האדם ויטחכל צמעטיו ויראה
איך הוא מרחק מהסיי"ח יקטין
צעיניו ויפסוד ויחדל מלעשות מלוחה
הסיי"ח ולא בן הוא לך אומי כי
אס יתחזק מעצודתו צהמלוחה יסי'
רחוק מדי כדכתיב אה האלקים ירא
ואה מלוחיו שמור כי זה כל האדם
ואדם נצח לירא מלפניו ולעשות

פרשת תצא

שאל הרב ז"ל למה לא כתוב אשר
יקרך צדק והסיי"ח צלטון לחות כי
מהראוי והנכון שלא יהי' יודי צדק
הזה צלטון אשכנז [סיא איז ניט
גלייך אז איין יוד זאל זיין צא
דעס דרך] :

אשר קרך צדק אחר צדק לאות
אשר קרך היא לטון יוקר
פינע שטיכ הרע קרך היינו שטיכ
הרע ממה אחר שחסי' יקר צעיניך
צדק פי' כי אהם הולך צדק
החורה ותיקר כעסך צעיניך ואח"ז

פרשת תבא

זרלאט השנה וזרלאט חודש זרלאט
השצובע וזרלאט היום. זקני הוגיד ז"ל
אמר ושמה זעב"ל ר"ת נעמים כקודות
אותיות היינו שלריך ראשית המחשבה
ליהן זחפלה ואז הוא עוב לו :

באופן סבי ולקחה מראשית כל
פרי האדמה ופי' כשיי
מראשית ולא כל ראשית . מראשית
נקרא הלדיק הדור . ולא כל ראשית
שיש הרבה לדיקים אבל לריך כל
איש לדבוק עלמו ללדיק הדור . וזה
מראשית כי לדיק הדור יש לו זחיות
ליכור כמו הליכור שדרך אליו יורדים
כל השפעות לעולם ולכן לריך לדיק
הדור לראות שלא יתום זו איזה
דבר כי אז ח"ו לא יוכלו לינד
השפעות לעולם ולריך כל אחד ואחד
לזקש מהשיית שיקבל השפע מהלדיק
הדור וזהו פי' והיי' לשון שמהה כי
תצוא אל ארץ החיים ששם תקום
השמהה אז יוכל לקבל השפעה
מהלדיק הדור ויש אנשים שועים
ומתנגדים ששואלים לחסידים למה
הלריך לך להלדיק ומה פעולה פעלה
אלל הלדיק אבל הם שועים ואינם
יודעים פעולה הלדיק :

ועוד אמר זשבה זה שיש אנשים
שלריכים לשוב זשפיעות
ועצירות שצידם ר"ל ויש אנשים
אחרים

וריי כי חזא אל הארץ וכי' אע"פ
שמה"ח כתב שהשמהה היא
כי חזא אל הארץ עליונה ואכי אומר
להיפך שיעקר השמהה היא זשטיב
דרכו זעוה"ז כי אין זה שכל דנהרין
לי' שצילין דרקיע כשצילי דנהרדעי כי
העיקר היא להסיר שצילי דנהרדעי
כשצילין דרקיע וד"ל ולקחה מראשית
היינו מראש היום ואם ח"ו מבלבל
ראש היום הגם שלומד אחר כך
ומחפלה על כל זה הכל הנה מעשי
העושים ולהיפך אם נקדש ראש
היום לדי' אזי ישי' זעות שכל מעשיו
של כל היום ישי' לשם שמים וזה
שאמר הכתוב אלקים אלי אתה אשמך
פי' לשון שמרית ראש המחשבה
זשמרית הוא למהה לך כפשי כמה לך
זשרי לך דווקא אזי זארץ ליה ועיף
זלי מים אפי' הולך אח"כ זחליות
הייכי זמשא ומתן זלי מים אין מים
אלא תורה כן זקודש מזחיד אוכל
לחיות אוחך זקדושה . וזה פי' מפני
שיבה תקום היינו קודם שחזקין
זהיום תקום היינו זחילת היום וזה
פי' לעיר אנכי לימים כמו לעיר שיש
לו כח יתח' מן הזקן כן לריך להיות
לעיר לימים ולמשול על הימים ולא
הימים עליו ח"ו וזה פי' שהט
עיינו זרלאט היינו זכל מראשית

אחרים פהתפוצה פלהס היא סידעו
 סבל מליה ומעשים נוצים ותורה
 פלהס עדיין אינו בפלימות פלא יהי
 פאמלע ליזה פני ויס אכסים
 פהתפוצה פלהס ע"ז האופן סידעו
 סבל מה פעשו עדיין אינו פהחלה
 נגד פסי"ת וד"ל :

עוד אמר בפצת זו כעת אין לנו
 לפאול רק פוחנת חכס כי
 פיומס הקדמוכים היי אכסים פפרשו

אינו מן העולם ומקצים לפסי"ת
 היי להס לפאול פכר על ענדחס
 אזל עכסיו פהעולם נחגסס מאוד
 אין לנו לפאול רק פוחנת חכס אך
 פקודס פייפאל פוחנת חכס לריך
 לפהיפצ אה עלמו פליזה אופן עומד
 פהיכל פמולך לפקפ מ"ח ע"כ לריך
 לפוב פקודס ופלהס חלקי פפוצה
 יס כ"ל :

עוד מה שאמר על פרישה דג"ר בשנת תר"ן

ורדי כי תבא אל הארץ וכו' ולקחת
 מראשית כל פרי האדמה ופי'
 רש"י מראשית ולא כל ראשית הכס
 כתיב הלכה עמודי' פצעה זה הי'
 מרות לריכים להעלות למקורס היינו
 מדיה פחסד פהוא מרות אהפס לא
 יסי' רק להפיי"ת וכן מרות היכלה
 פאס תבוא לאדם יכלה חלוקיה לריך
 לדחיה היכלה הולת מפני יכלה ד' כי
 הוא הפליע פבולמו וליה אחר פניי
 וכן מרות הפפארת פהיה הפפארו' פאס
 יבוא לאדם גדלות פייפפוב פהפפארות
 אינו פייך רק להקצ"ס וכן מדיה
 פכלהן וכן פאר המדות וזה ענין
 הפכיריס פהיי מפצעת פמיכים נגד
 ז' ימי הפכין וליה כאמר פשר תבא
 מאלכך פלריך לפפיה כל הדברים
 פגפנייס מ"ז המדות לפני ד' אלקיך

וזהו ראשית פכרי אדמתך תבית פיה
 ד' אלקיך והנה כתיב פראשית פרא
 חלקים ופריגים פחכמחא פרא כי
 ראשית נקרא חכמה ולריך לפקדים
 פיהלה לפחכמה כדכתיב ראשית
 חכמה יכלה ד' ופאס לאו נקרא
 חכמתו מריזה מנופיו ויכלה פיה
 פפער לפחכמה כונו פכחוב זה פפער
 לדי וזה ופאס פתפכרין כחל כדליהא
 פזוה"ק ע"פ פזות יבוא אהרן אל
 הקודש כי פיה מרות פיהלה ע"כ
 אכי פומר פאס האדם אין לו אמונה
 ויי"ש אף פריה לומד ומחפלל ופוספ
 פדעתו פהוא עושה רלון פכורא פיה
 אז הוא מפיפך אל פייפך וליה פיי
 רש"י מראשית ולא כל ראשית כי
 ראשית נקרא חכמה כ"ל רק לריך
 לפקדים פיהלה לפחכמה פל יסי' פיי
 חכמתו

להעלות הכילולים קדושים לרי ומילא
 יפול הרע וזה נקרא הוחקה אמנס
 זה לריך להיות רק דצברים סמותרים
 כמאמר ז"ל קדש עלמד צמתר לך
 הגם שיש גם דצברים האקורים מיות
 הצורא צ"ה כמאמר וחסה נח"י את
 כולם רק שהצורא צ"ה הצין ויודע
 שצדברים האקורים הרע גוצר על
 הטוב וא"א להעלות הטוב הנמלא
 שמה ויכל מ"ו להשאר עם לכן אקור
 הדצבים הסם ולזה אני אומר היום
 ק דם ר"ה שלריך לעשות השוצה
 היינו תפוצ ה' ככ"ל היינו ככל דצר
 שעיסה צמאלל וצומשתה ושאר דצרים
 שיה"י רק צצביל הצורא צ"ה וצנה
 צכל דריך לעהו כנ זה היא צלדיקים
 הקידמים אך עכסיו לא די שצדצרים
 הגשמיים אינם מכוונים להצורא צ"ה
 אלא סף צהירה ותפלה אינו מכוונים
 לשמו יתצרך ודי יסיב לצכו לעבודתו
 וליראה אמן כן יהי רצון :

הכמתו מרובם מנעשיו וזהו ג"כ עכין
 השוצה תפוצ ה' שלריך להס צ כל
 הוגדת להצורא צ"ה וזה עכין מה שאמר
 צממלא צמקום צבעלי השוצה עומדים
 אין הלדיקים גורים יכולין לעמוד
 ולכאורה הדצר פלא הלדיק פלא טעם
 טעם חטא יה"י צמדריגס קטנה מהצעל
 השוצה שטעה כמס עצירות נקודס
 רק העכין היא כי יש ציעול דינים
 ומיחוק דינים ציעול דינים נקרא ונה
 שסמוטא משליך הרע שלו ומצעל
 איתו ומחטיל להיעיב דרכו וזה נקרא
 לדיק גמור והרמ"י מהגמורא האקדס
 את האטסה ע"מ שהוא לדיק גמור
 ונמלא נטע מקודשת שגא הרהיר
 השוצה צלצו וממילא מוצן שהעיסה
 השוצה ועוז דרכיו הרעים נקרא
 לדיק גמור אך הוחקת הדינים נקרא
 היינו תפוצ ה' כי הוחקת דינים
 היא שמתלה הכל להצורא צ"ה כי
 צכל דצר יש טוב ורע והאדם העיבד

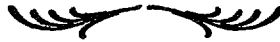
השמטות לפרשת ויצא

נקום פוגע צהשי"ת על ידי שמתגיח
 צכל דצר על כילוך הקודס שמת"י
 אהו כי לונח זה חסיות ה"י כלל
 ה"י ע"י זה פוגע צהשי"ת צכל דצר
 וכתיב השמים שמים לדי והאקצ
 נסן

ויצא יעקב ממצר שבע וילך חרנה
 כשכשמת הלדיק יוכדות מן
 העולם העליון עולם החיצור עולם
 הסיוד לעולם הזה עולם הסיוד
 צחיות חרון אף ויפגע צמקום צכל

ו"ד ויש לדיק תחתון המעלה המעוררת
 לתתחא בחיכות עי נוקצין וכשמשגיחין
 בעולם הזה רק על פנימיות נעשה
 קולם מולכ ארלה וראשו מניע
 השמימית וחסם הדבקים צדי אי איך
 יכולין להיות דבוק באמת בשמיית
 כשמשגיחין בכל דבר על החיות שומי
 הדברים זהו דבקות האמתי וזהו
 אחס הדבקים צ"ס אלוקים חיים
 כולכם היום וד"ל :

כתן לזכי אדם. השמים שמים לדי שיינו
 עולם סיחוד והארץ היא עולם הפירוד
 כתן לזכי אדם לחצרו וזהו כל פעל
 די למעשה לענן סיו ויחלום קולם
 מולכ ארלה וראשו מניע השמימית
 שמשגיחין הארליות ומשגיחין רק על
 הרחיות ומפנימיות וכל דבר ועמך
 כולם לדיקין לעולם ירשו ארץ וכחי
 צוהר הקדוש דהא עלמא צין חרי
 לדיקים יתצו יש לדיק עליון בחינות

מה שאמר בר"ה

הינה חס פי' הכחוד אס עונות השומר
 יס פי' אס אחס השומר העונות
 ולא תכלה לקלוח על העונות אס כן
 קדוהי ווי יעמוד איך אחס בעלמך
 בלא קליחה על שמימית אס הינה
 כעלמך הגורא ס"ל :

שאר הרב זללה"ס למה נקבע
 ראש השנה בראש חודש
 ועל זה אמר פסע הכחוד אס עונות
 השומר יס אדכי ווי יעמוד כי עמך
 סקליחה לענן מורא ופסע הכחוד כך
 היא על דרך הגורא שאמר הקצ"ס
 סביאו עלי כפרס על שמועתי אס

מה שאמר להנוכה

גדולה פי' שנים ולצוק נעשה לדוקי
 וחירץ כי זס ידוע סלדוקי אינו מלאין
 בחורס סבעל פס סנקרחת כר עלום
 סעלום לסעוע דברי סכומים וסורס
 סככתח

בימי מחתיםו צן יוסכן כ"ג וסקסס
 הרב לומס יסס אוחו אחר
 יוסכן כ"ג סלל יוסכן כ"ג ס"י לדוקי
 כעלמך חז"ל יוסכן כ"ג סיעס צכסוכס

סייכו כר ונורס ככ"ל חייב אזל רי
 יסודל פוער סייכו כי ר"י הוא
 ונתתיהו ורולה לתקן כשמת יוחנן כ"ג
 ולשעור אותו ותיקן אותו ע"י כר
 חכוכה כי ע"י נעשה סכס וזה שאמר
 ונתתיהו בן יוחנן כ"ג שיחס אותו
 אחר יוחנן כ"ג וד"ל ?

טצכתא נקראת תורה אור ונומל
 שיוחנן לא האמין בכר ונורס ואיתא
 בצרכות דמתתיהו זהו רב יסודל
 ואיתא בגמרא סניח סכוכי את כרו
 מצמוץ סכוכי חייב רב יסודל אומר
 בכר סכוכה פוער ואמר הוא זללס"ס
 כי סכוכי היא אותיות יוחנן וזה פי'
 יוחנן פסוליל וסניח את כרו מצמוץ

מה שאמר במ"ו בשבט בשעה שהי' נותנין הפירות על השלחן. פתח ואמר

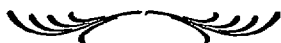
לסיות צדוס נטצרה צכדי סיס"י צצמיכות
 זצמי אלקיס סייכו סיס"י קרצן לדי
 לצמיכות אלקיס ע"י רוח נטצרה כי
 לצ נטצר וכדכה אפי ע"י צמיכות
 אלקיס סייכו למלועיס ודיכיס ג"כ
 לא תצוס רק העיקר פיראס האלס
 להחקדק ולעסר את עלמו צכדי שיזכה
 לסיות קרצן לדי דווקא וסיתצרכו ע"י
 כל צמיכות וצדריגות סכוכין וסו
 פירש צרפא לסון על סחייס וי
 שמוקריצ את עלמו צאמת אזי הוא
 צרפא לסון כי על ידו מעלה סכל
 וכעחק סכל וסלף צה סייכו וי סאיכו
 צצדריגה סכ"ל אזי חקנתו סצכר צרוס
 סייכו לצ נטצר סיס"י צצמיכות לצ
 נטצר צצמי אלקיס רוח נטצרה ככ"ל
 וסו צע"ו צצצע ר"ה לאילכות כי
 האלס על סקדה ווי סזוכה ציכלתו
 להחקרצ לעץ סחייס מעת סזאת לעשות
 א"ע קרצן לדי סיתעלס סכל ע"י וד"ל ?
 לפורים

כתיב צרפא לסון על סייס וסלף
 צה סצכר צרוס וסכה כתיצ
 אדס כי יקריצ וסכס קרצן לדי ון
 סצסעה ון סצקר וון סללן חקריצו
 את קרצככס סייכו כי כל וס סצכר
 סקצ"ה צעולס לריך סכל להחקרצ
 אל האלס וע"י וחקרצ סכל לאין
 קוק צ"ה וסו ספי' אדס כי יקריצ
 וסכס קרצן העיקר סיס"י קרצן לדי כי
 זה צכח האלס דווקא סיס"י קרצן
 לדי ועי"ז ון סצסעה וכוי חקריצו
 סכל את קרצככס עי"ז סאלס וקריצ
 את עלמו צרע"ח אצריו וסס"ה גידיו
 לדי עי"ז מעלה וחקריצ סכל צמיכות
 צקר וצסעה וסלן ג"כ לדי וכל זה
 כעאלס זוכה לסיות קרצן לדי כי
 לאו כל אדס זוכה לזה כי וקודס
 לריך לסיות רוח נטצרה כע"ס צצמי
 אלקיס רוח נטצרה סייכו כעעדיין
 איכו ראוי לסיות קרצן לדי וסויצ

מה שאמר לפורים

עוצר והקצן קיומח לעולם הבא עד
 ללא ידע צין ארור המון לצרוך מרדכי
 היינו סבל המדות לא יתיי רע חיו
 רק כילו צרוך ואז בעולם הבא לא
 ידע צין אריר לצרוך כלל ויהי כולו
 צרוך וד"ל †

קייב אינטע לזקוואל צטוריא עד
 ללא ידע צין ארור המון
 לצרוך מרדכי והנה אין זה צוודאי
 חכלית המכוון ח"ו אכן הפירש היא
 כך סבל אדם ירא את ד' חייב
 לזקוואל עלמו צחורה והלכה פהמה
 כקראים פירות צעוה"ז פהוא עולם

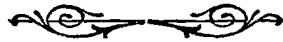
מה שאמר לפסח

וועטים מחכמתו אין חכמתו מחקיימת
 ולמה נקט בהמעלה צרישא כל
 פחכמתו מרובה הלל המעלה אינה
 גורמת לו רק מסקרון גורם לו . אמנם
 לכל דבר צרא הצורא צ"ה נרתק להיות
 המספן מחקיים על ידי הנרתק ע"ד
 לזוחרו לשמש פס אוחל צהם והנרתק
 היא המצקה פלא ינקו החילוכים ח"ו
 מהמספן והנה החכמה היא מספן
 והמעשים הם הנרתק והם הם הכלי
 המחזיק להחכמה וכשהחכמה מרובה
 נחלל האי מוחר החכמה טוב אין לו
 נרתק להיות מחכמה צו ועומד צרגליו
 ויכ"ל נחלל צו החילוכים ח"ו ואינה
 וקיימת ע"י המוחר לפ"י גוף ומקלח
 החכמה המונה ומחכמה בהנרתק
 כיון

אמר כה"צ וחרצו ותגדלו ותצואו
 צעדי עדים פדים נכונו
 ושעךך למח ואת ערום ועריה ואעצור
 עליך ואראך מחצוסקה צדמייך ואוור
 לך צדמייך ח"י ואומר לך צדמייך ח"י
 וכו' ורקדק צחמלה על מאמר המענה
 צאצות ראצ"ע אומר כל פחכמתו
 מרובה מעעטיו אין חכמתו מחקיימת
 וכו' והקשה הלא עיקר כוונת התנא
 צלמרו אין חכמתו מחקיימת היא
 משום פמעטיו וועטים מחכמתו לא
 משום פחכמתו מרובה מעעטיו והתנא
 החקרון צל להפציעני צאדם פיש לו
 מעשים וועטים מחכמתו זה גורם לו
 פחכמתו אינה מחקיימת וא"כ כך ח"י
 להחלל למינקט ולומר כל פמעטיו

השקצו להם השני מלות אלו כמגשים
 מרובים וזה שאמר ותרכבו בג'ולו
 בהיות כפתח לבם פערי צינה ותצולו
 בעדי עדים רועז לחמשים יערי צינה
 עדים נכונה ופערך לוחי כי החכמה
 קם בהם ועומד נכון אונס את ערום
 ועריי צלי לצוש והחכמה היא בהתגלות
 צלי כרחק ומכסה ובחמיי השיי"ת
 התחסק עמם והאמר להם ואראך
 והצוקסת צדמיך הרי דמיס דם הפסח
 ודם מילה ואלו השני מלות השונים
 לפני השיי"ת כמעשים מרובים שעל
 ידי זה יתקיים החכמה וזה שאמר
 ונקיים ואומר לך צדמיך חיי להיות
 החכמה חי וקיים ככ"ל וד"ל †

כיון דבעלה מקלחו בעלה כולה ח"ו
 וכמלא לעיקר המסרון היא צהאי
 גברא מה שחכמתו מרובה ואין לו
 כרחק משום זה בעלה כולה ולזה
 נקע התנא המסרון צרישא ואמר כל
 שחכמתו מרובה ואין לו כרחק זה
 גורם שאינו מתקיימת והנה צלחת
 ישראל ממלרים וכפחה להם פערי
 אורה בהתגלות חמשים פערי צינה
 אז חכמתו מרובה אצל לא היי להם
 שום מעש"ע שיהי כרחק וכלי להחזיק
 החכמה ואחזו להם הישראל הנך שני
 מלות דם מילה ודם פסח להיותם
 הם המעשה ויחשבו אלו כמעשים
 מרובים להיות כרחק וכלי להחזיק
 החכמה והשי"ת ברוב רחמיו וחסדיו

מה שאמר בשבועות

יש צו עוז ורע העוז נקרא אללו
 פנים ורע נקרא אחיר והלדיק בכל
 עשיותיו מפריד הרע מהעוז ולכן
 כשאלם צא להלדיק יוכל ח"ו לרמות
 אותו בצחיותו הרע הנקרא אחיר ואחר
 שיש צו ג"כ רע על כן אם זה האיש
 הצא צחיותו להתקשר את עלמו
 צהלדיק ולהציע העצו צהלדיק אזי
 עוזר לו השיי"ת שיראה את הלדיק
 רק בהעוז שלו בצחיותו פנים והאיד
 פסול

פעם אחת בצבועות פתח ואמר
 כתיב והציעו אחרי מעשה
 שחשדוהו צחשת איש וכי שייך להגיד
 זה על מעשה רצינו עיה אך החמה
 היא שקודם העל אלה"ר היי העוז
 מופרד מהרע לגמרי ולא היי שום
 הערובות עוז צרע אכן אחר החמל
 נעשה הערובות רע צעוז ואין דבר
 שאין צו הערובות עוז צרע ולכן
 בכל דבר אפילו צהלדיק הדור אחי

צא ליראות ואז ח"ו יוכל לחטור את
הלדיק וזהו שכתאמר והציעו אחרי עושה
היינו שהציעו צו צנחניות אחר
ולמוד שחטוהו צאסת איש וד"ב :

שהוא מפריד הרע והטוב אכן אם
צא להלדיק ואין צלצו להחקטר אליו
יוכל להזדמן שיראה אותו צנחניות
אחר ח"ו כי כמו שצא לראות כך

מה שאמר בהינות

ויוכל להזיק יען כי היא נקטרה
דענאלח וזה חלי' אם האדם עושה
בהשפעה מלוח ומעשים טובים ולדקה
אזי נחחק השפע וכעשה צנחניות ימין
אכן אם צא השפע לאיש כילי רח"ל
אזי כשארם השפע צנחניות ענאלח
ולדיק הידא דצר די להשור מנחה כי
היא נוסוכן לו נאוד וד"ל :

הישיב אחר יעניו הכה צומן שצית
המקדש כ"י קיים היתה
יורדת השפע לישראל מלד ימין
ולאומה העולם מלד ענאלח ואחר
המורצן יורדת השפע מקודם מלד
ימין לשנאלח שהם האומה העולם
ומעם יורדת השפע לישראל ולכן גם
השפעה שהיא כעת אלל ישראל
היא צנחניות ענאלח ונוסוכן נאוד

להוטים על נ"ך

העליון מזהירים אותו לילך אל דרום
צבדי לקיית חכמה חכמת האמת חורה
ומלות כמאמר הגמרא שמשציעין
אותו היי לדיק וכי אלל האדם לא
כן הוא עושה כשצא לעולם הזה הוא
קוצצ אל לפון לאסוף הין רב קוצצ
קוצצ הולך הרוח רק ללצור כעפר כסף
ולדיק אחר מותו להחגלגל פעמים
ושלש

הולך אל דרום וקוצצ אל לפון
קוצצ הולך הרוח ועל
קציבותיו קצ הרוח ואמר הרב זללה"ה
דהכה ידוע לכל כי לפין נרמוז על
עושר ולפון זה יאחה ודרום נרמוז
אל חכמה כמאמר הגמרא הרולה
להעשיר ילפין והרולה לחכים יורים
והכה האדם כשיואלח הנשמה מעולם